Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Figurmærket natura selection for varer og tjenesteydelser i klasse 3, 14, 16, 20, 25, 35, 38, 39 og 42 samt yderligere EF-varemærker og spanske varemærker, som indeholder ordet »natura« for varer og tjenesteydelser i klasse 3, 14, 16, 20, 21, 24, 25, 27, 28, 35, 39 og 42
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen taget til følge
Appelkammerets afgørelse:	Afslag på klagen

Konklusion

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

2) XXXLutz Marken GmbH betaler sagens omkostninger.

Rettens dom (Ottende Afdeling) af 24. marts 2011 — Dover mod Parlamentet

(Sag T-149/09)

»Regulativ om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-parlamentets medlemmer — kontrol med anvendelsen af godtgørelser — assistentgodtgørelser — dokumentation for afholdte udgifter — tilbagesøgning af uretmæssigt udbetalte beløb«

1. *Retspleje — foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse — krav om udtagelse af interne dokumenter fra sagens akter — dokumenter, der er opnået på ulovlig vis — opretholdelse i sagens akter — kriterier (jf. præmis 61-63)*

2. *Institutionernes retsakter — begrundelse — forpligtelse — rækkevidde — afgørelse truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær om inddrivelse af beløb udbetalt til et medlem som godtgørelse til parlamentarisk assistance — forpligtelse til at give en tilstrækkelig, specifik begrundelse for hver af de beløb, der anses for uberettigede (art. 253 EF) (jf. præmis 98, 99, 109 og 111)*

3. *Parlamentet — regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer — godtgørelse til parlamentarisk assistance — ingen bilag for en brug, der er i overensstemmelse med reglerne — tilbagebetalingspligt — betingelserne for ydelse af godtgørelsen opfyldt på tidspunktet for ansøgningen — ingen betydning (jf. præmis 122-124)*

4. *Parlamentet — regulativet om omkostningsgodtgørelser og andre godtgørelser til Europa-Parlamentets medlemmer — godtgørelse til parlamentarisk assistance — leverandør af ydelser i form af parlamentarisk assistance, der ikke har opfyldt sine økonomiske forpligtelser i forhold til de honorarer, der knytter sig ydelserne — det ansøgende europa-parlamentsmedlems ansvar over for institutionen — foreligger ikke (jf. præmis 150-155)*

Angående

Påstand om annullation af afgørelsen D(2009) 4639 truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 29. januar 2009 om tilbagesøgning af visse beløb, som sagsøgeren uberettiget har fået udbetalt som godtgørelser fra Parlamentet.

Konklusion

1) Afgørelse D(2009) 4639 truffet af Europa-Parlamentets generalsekretær den 29. januar 2009 annulleres for så vidt angår tilbagesøgning af et beløb på 193 001 GBP.

2) I øvrigt frifindes Europa-Parlamentet.

3) Europa-Parlamentet og Densmore Ronald Dover bærer hver deres egne omkostninger.

Rettens dom (Sjette Afdeling) af 24. marts 2011 — Grækenland mod Kommissionen

(Sag T-184/09)

»EUGFL — Garantisektionen — udgifter, som er udelukket fra fællesskabsfinansiering — den fælles markedsordning for sukker — artikel 8, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1663/95 og artikel 11, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 885/2006 — vurdering af risikoen for, at EUGFL lider økonomisk skade — proportionalitetsprincippet«

1. *Landbrug — EUGFL — afslutning af regnskaber — endeligt afslag på finansiering af visse udgifter — nødvendigheden af en forudgående kontradiktorisk procedure — Kommissionens meddelelse af resultaterne af efterprøvninger — pligt til at fremlægge en vurdering af, hvilke udgifter der skal udelukkes fra finansiering, forud for meddelelsen af resultaterne af efterprøvningerne — foreligger ikke — tilsidesættelse af retten til forsvar — foreligger ikke (Kommissionens forordning nr. 1663/95, som ændret ved forordning nr. 2245/1999, art. 8, og forordning nr. 885/2006, art. 11) (jf. præmis 39, 40, 44-48, 50 og 52)*

2. *Institutionernes retsakter — begrundelse — forpligtelse — rækkevidde — afgørelse om afslutning af EUGFL-regnskaberne — forpligtelsen opfyldt alene på grund af den snævre inddragelse af den medlemsstat, afgørelsen rettes til, i afgørelsens tilblivelse (art. 253 EF) (jf. præmis 56 og 57)*